

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Lucie Trejbalové a v právní věci žalobce: **T.E., nar. xx, státní příslušnost M., t. č. xx,** proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily, Vysoká 225, 513 01 Semily,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2011 čj. CPUL-8049/ČJ-2010-0462KP-SV,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily, ze dne 7. 4. 2011 čj. CPUL-8049/ČJ-2010-0462KP-SV, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl podle § 125 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby trvání zajištění žalobce nad dobu, která byla stanovena rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Liberec, detašovaného pracoviště Semily ze dne 10. 10. 2010, č.j. CPUL-8049/ČJ-2010-0462KP-SV, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění se podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje o 90 dnů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 10. 10. 2010 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tomuto rozhodnutí předcházela dne 9. 10. 2010 kontrola, při níž žalobce nepředložil doklad totožnosti, jen uvedl, že je občanem M., jménem B. G., nar. xx. Žalobce byl předveden ke zjištění a ověření totožnosti, předložil fotokopii cestovního pasu na uvedené jméno, ovšem po portrétní identifikaci a kontrole kopie cestovního dokladu a fotografie v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce není osobou, za kterou se vydával. Při dalším

šetření byla zjištěna skutečná totožnost žalobce, poté již žalobce uvedl, že cestovní doklad má ve Stráži pod Ralskem. Po ověření totožnosti dle otisku prstů bylo zjištěno, že žalobce je osobou zařazenou do evidence nežádoucích osob a dne 12. 7. 2009 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR pod č.j. CPUL-5695/ČJ-2009-044003-SV s vykonatelností od 27. 7. 2009 do 27. 7. 2011. Žalovaný konstatoval, že od 27. 7. 2009 se žalobce na území ČR zdržoval neoprávněně a hlavně v době platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, dále nesplnil povinnost prokázat svou totožnost v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a proto mu bylo dne 25. 10. 2010 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 21. 2. 2011, na 5 let. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal žalobu, o níž nebylo dosud rozhodnuto. Z okolností případu žalobce vyvodil žalovaný existenci nebezpečí, že by žalobce závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek nebo mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a vzhledem k tomu, že nesplňuje podmínky pro pobyt na území ČR a již opakovaně porušil právní předpisy ČR, existuje nebezpečí opakování tohoto jednání. Dále žalovaný uvedl, že během zajištění byly učiněny kroky k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, žalobce však dne 6. 4. 2011, kdy byl eskortován na zastupitelský úřad M. v Praze, odmítl podat žádost o vydání náhradního cestovního dokladu, který by ho opravňoval k návratu do domovské země. Toto jednání společně s předchozím předložením kopie cestovního dokladu jiné osoby, neoprávněným pobytem v době platnosti správního vyhoštění, opakovaným podáním žádosti o mezinárodní ochranu, kdy zcela zjevně nenastaly nové skutečnosti, které by bránily návratu do domovské země, žalovaný posoudil jako maření správní vyhoštění. Z toho žalovaný usuzoval, že pokud by byl žalobce propuštěn, jednal by jako v předešlých případech, nerespektoval výroky správních orgánů a pokračoval v nelegálním pobytu na území ČR a nespolečně pracoval s orgány státní moci, popř. chtěl zatajit svou skutečnou identitu. Proto je podle žalovaného žádoucí, aby žalobce zůstal zajištěn a byla provedena realizace vyhoštění do domovské země. Žalovaný dále konstatoval, že podmínky § 125 odst. 2 písm. a) a § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byly splněny, realizace vyhoštění je uskutečnitelná v době zajištění, protože totožnost žalobce byla ověřena a zastupitelskému úřadu Mongolska nic nebrání ve vydání nového cestovního dokladu. Výkon správního vyhoštění se nepodařilo realizovat po dobu, po kterou byl žalobce zajištěn, neboť zmařil výkon správního vyhoštění tím, že odmítl podat žádost o vydání cestovního dokladu, proto žalovaný rozhodl o prodloužení doby zajištění s tím, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění. Ve vydaném rozhodnutí byl žalobce poučen o právu mimo jiné podat žalobu proti rozhodnutí o zajištění ve správním soudnictví, byl poučen o tom, jaký soud je věcně příslušný, o lhůtě k podání žaloby, rovněž byl poučen o tom, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhne-li to účastník řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že shora uvedeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Navrhoval, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť následky napadeného rozhodnutí by znamenaly, že bude předán do země původu, čímž by mohla vzniknout nenahraditelná ujma s tím, že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že není řádně zdůvodněno v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neobsahuje všechny náležitosti a z odůvodnění není patrné, že by se žalobce dopustil porušení zákona. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Jako další žalobní bod žalobce označil porušení § 125 zákona o pobytu cizinců, neboť byl zajištěn dne 10. 10. 2010, tedy před účinností novely zákona o pobytu cizinců, a nelze tedy prodloužit pobyt v zařízení pro zajištění cizinců a jeho osobní svoboda nesmí být omezena. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě uvedl, že po celou dobu správního řízení žalovaný zjišťoval, zda žalobci nevznikne návratem (vydáním správního vyhoštění) do domovské země újma, která by ho ohrozila. Ani sám žalobce během řízení neuvedl jediný důvod, který by mu bránil návratu do domovské země. Lze ale uvést, že z jednání žalobce je zřejmé, že se po celou dobu správního řízení snaží zmařit toto řízení a dále pobývat na území ČR, přestože to má v současné době rozhodnutím jiného správního orgánu zakázané, a proto se žalovaný domnívá, že propuštěním žalobce by došlo k porušení veřejného zájmu. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že zákon neporušil. Žalobce nedefinoval, jaké části rozhodnutí chybí a jaké další náležitosti má rozhodnutí obsahovat. K prodloužení doby trvání zajištění postačí zmaření výkonu správního vyhoštění. Toto žalovaný spatřuje v jednání žalobce, kdy žalobce nepořádal zastupitelský úřad Mongolska o vydání či prodloužení neplatného cestovního dokladu, neboť žalobce počítal s tím, že pokud nebude mít cestovní doklad, nemůže být vyhoštěn a zároveň uplyne lhůta k zajištění a následkem toho bude propuštěn a bude se moci pohybovat po území ČR. K aplikaci § 125 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že nepostupoval nesprávně, když prodloužil lhůtu k zajištění. V uvedeném ustanovení není věta, která by určovala, jak postupovat v případech, kdy byl cizinec omezen na svobodě podle zákona, který byl k 1. 1. 2011 novelizován. Žalovaný navrhoval soudu, aby rozhodl o ponechání žalobce v zajištění, aby mohl být vykonán institut realizace správního vyhoštění. Předešlé jednání žalobce nezaručuje, že pokud bude propuštěn, bude spolupracovat s orgány státní správy a území ČR opustí dobrovolně ve stanovené lhůtě.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutkový stav, který byl podrobně popsán v úvodu napadeného rozhodnutí, a který ostatně žalobce v žalobě nezpochybnil. Soud v tomto směru proto odkazuje na vylíčení skutkového stavu v napadeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí pak soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu právního s. ř. s., v rozsahu a v mezích žalobcem uplatněných námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat v jeho nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, když nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění.

V přezkoumávané věci soud vady shora uvedeného charakteru neshledal. U napadeného rozhodnutí lze rozlišit záhlaví, výrok, odůvodnění a poučení, z rozhodnutí lze seznat, kdo byl účastníkem řízení, jaký správní orgán ve věci rozhodoval, výrok rozhodnutí je srozumitelný a zřetelně z něj plyne, jak bylo ve věci rozhodnuto, výrok je odůvodněn a rovněž odůvodnění není nesrozumitelné. S účinností od 1. 1. 2011 se na rozhodování o zajištění a také rozhodování o prodloužení doby zajištění vztahují také ustanovení části druhé a třetí

správního řádu (§ 168 zákona o pobytu cizinců), tedy i žalobcem zmíněné ustanovení § 68 správního řádu. Napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti požadované cit. ustanovením. Výroková část rozhodnutí žalovaného obsahuje v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu požadované náležitosti – předmět řízení, rozhodnutí ve věci samé včetně uvedení příslušných ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodnuto, řádnou identifikaci žalobce jako adresáta rozhodnutí. Poučení pak odpovídá požadavkům jak správního řádu, tak § 124 odst. 6 a § 172 zákona o pobytu cizinců, žalobce byl poučen o možnosti obrátit se na soud s návrhem, aby nařídil jeho propuštění a o právu podat proti vydanému rozhodnutí žalovaného žalobu ve správním soudnictví, včetně poučení o věcné a místní příslušnosti soudu ve správním soudnictví a o právu požádat soud o nařízení ústního jednání k projednání takové žaloby. Není tak důvodná námitka žalobce, že rozhodnutí neobsahuje všechny náležitosti.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu patrné, které skutečnosti považoval žalovaný za rozhodné (v rekapitulační části rozhodnutí je podrobně popsán příběh žalobce a detaily jeho pobytu na území ČR včetně uvedení správních řízení, které byly se žalobcem vedeny), z odůvodnění je zřejmé, na základě jakých podkladů bylo napadené rozhodnutí vydáno a jakými úvahami byl žalovaný veden při výkladu aplikovaného právního předpisu. Z odůvodnění jednoznačně plyne, že o prodloužení doby zajištění žalobce rozhodl proto, že je třeba dobu zajištění žalobce prodloužit nad dobu 180 dnů stanovenou zákonem vzhledem k tomu, že žalobce svým jednáním zmařil výkon správního vyhoštění tím, že dne 6. 4. 2011 na zastupitelském úřadě Mongolska v Praze odmítl podat žádost o vydání náhradního cestovního dokladu nutného k vycestování do domovského státu, a přitom realizace jeho vyhoštění je uskutečnitelná v době trvání zajištění, protože jeho totožnost již byla ověřena a nic nebrání vydání nového cestovního dokladu. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru o naplnění zákonných podmínek pro prodloužení doby zajištění dle § 125 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž se žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu žalobce zabýval i přiměřeností rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Také námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů nebyla shledána důvodnou.

Soud také nepřisvědčil žalobcově výtce, že v odůvodnění není uvedeno, jakého porušení zákona se žalobce dopustil. Naopak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce se zdržoval na území ČR neoprávněně (bez víza, po uplynutí platnosti cestovního dokladu), především v době platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalobce nerespektoval, dále žalovaný konstatoval, že žalobce porušil povinnosti prokázat svou totožnost a předložil kopii cizího cestovního pasu. Ust. § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak jako podmínku pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nestanoví porušení určitého ustanovení právního předpisu.

Nyní již k otázce, zda lze v případě cizince zajištěného před 1. 1. 2011 rozhodnout o prodloužení doby zajištění podle § 125 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném po nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb.

Ustanovení § 125 zákona o pobytu cizinců přineslo po 1. 1. 2011 do institutu zajištění významnou změnu, a to možnost prodloužit dobu zajištění nad původní dobu 180 dnů, maximálně však na dobu 545 dnů ode dne omezení osobní svobody cizince v případech, které zákon nově stanovil. Z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb. plyne, že tuto úpravu zákonodárce zvolil tak, aby odpovídala Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES („návratová směrnice“). Přejícná ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., jež jsou

velmi strohá, neobsahuje výslovnou úpravu daného problému, řeší otázku řízení zahájených před 1. 1. 2011 tak, že se tato řízení dokončí podle zákona ve znění účinném do novelizace, a dále ponechávají v platnosti vyjmenované průkazy. Čl. II bod 5. přechodných ustanovení pak stanoví, že podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do nabytí účinnosti zákona č. 427/2011 Sb., se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti uvedeného zákona. Z uvedeného tedy nutno dovodit, že při rozhodování o zajištění a jeho trvání postupuje správní orgán podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době jeho rozhodování, což znamená, že musí zohlednit změny, které v podmínkách pro zajištění cizince nastaly po 1. 1. 2011. Soud má za to, že mezi podmínky trvání zajištění je nutno řadit i dobu zajištění. Shodně to vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., v níž se k přechodným ustanovením čl. II uvádí, že podmínky trvání zajištění budou posuzovány podle nové právní úpravy s tím, že nová právní úprava se použije i pro stanovení maximální doby zajištění.

V souzeném případě byl žalobce rozhodnutím správního orgánu ze dne 10. 10. 2010 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců účinného do 31. 12. 2010, tedy na dobu maximálně 180 dnů podle § 125 cit. zákona, z důvodů popsaných v rozhodnutí o zajištění. O správním vyhoštění žalobce na 5 let, k jehož realizaci byl žalobce zajištěn, bylo následně rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu ze dne 25. 10. 2010, ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 21. 2. 2011. Jestliže byl tedy žalobce zajištěn dne 10. 10. 2010, podmínky trvání zajištění, včetně doby trvání zajištění, se dle čl. II. bodu 5. přechodných ustanovení k zákonu č. 429/2010 Sb. posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném po 1. 1. 2011.

Z novelizovaného ust. § 124 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (oproti jinému typu zajištění cizince) zůstal nadále zachován, neodpadl tedy zákonný důvod, pro který byl žalobce zajištěn. Podle novelizovaného ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců se doba trvání zajištění stanoví přímo rozhodnutím o zajištění dle § 124 odst. 3 daného zákona s tím, že maximální doba zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je pak dle novelizovaného § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců maximálně 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (tedy zákonodárcem stanovena shodně s maximální dobou zajištění cizince podle § 125 ve znění účinném do 31. 12. 2011) a je možné ji prodloužit tak, že v souhrnu nesmí překročit 545 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Soud má za to, že pokud byl žalobce i po 1. 1. 2011 zajištěn na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu, nebyla překročena doba 180 dnů zajištění (stanovená jako maximální dle § 125 zákona o pobytu cizinců účinném do 31. 12. 2010), neodpadl zákonný důvod zajištění žalobce, na posouzení podmínek trvání zajištění, včetně doby zajištění, je třeba aplikovat zákon o pobytu cizinců ve znění účinném po nabytí účinnosti zákona č. 429/2010 Sb., tedy včetně novelizovaného § 125 cit. zákona.

Lze tak uzavřít tím, že žalovaný nepochybil, pokud podle § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů, za podmínky dodržení § 125 odst. 3 cit. zákona. Žalobce již nenamítal, že by zákonné podmínky dle § 125 odst. 2 písm. a) cit. zákona nebyly v jeho případě splněny.

Soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého soud nařídí k projednání věci jednání, navrhne-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby, o čemž musí být v rozhodnutí o zajištění či rozhodnutí o prodloužení doby zajištění poučen. V souzeném případě byl žalobce v souladu se shora cit. ustanovením o této možnosti poučen v napadeném rozhodnutí, žalobce však tohoto práva nevyužil, v žalobě ani poté ve stanovené lhůtě soudu neadresoval návrh na projednání věci při jednání, soud nepovažoval ústní jednání v daném případě za nezbytné, a proto rozhodl bez nařízení ústního jednání ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a rozsudek žalobce doručil do 24 hodin od jeho vydání.

O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. soud samostatně nerozhodoval, neboť v krátké zákonné lhůtě rozhodl o žalobě samé, kterou shledal nedůvodnou. Odpadl tak důvod zabývat se tím, zda výkonem napadeného rozhodnutí případně žalobci vznikne nenahraditelná újma. Na okraj pak soud poznamenává, že odložením okamžitého výkonu napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce by nemohlo dojít k zabránění jeho předání do země původu, jak se žalobce domníval.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle tohoto ustanovení by měl žalovaný vůči žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, žalovaný ale náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 10. května 2011.

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu